

Moonrise Kingdom

Yönetmen: Wes Anderson

Senaryo: Wes Anderson, Roman Coppola

Oyuncular: Edward Norton (Scout Master Ward), Bruce Wills (Captain Sharp), Bill Murray (Walt Bishop), Kara Hayward (Suzy)

2012 / ABD / İngilizce / 94'

Prömiyerini Cannes'da yapan *Moonrise Kingdom*(2012), sinefiller tarafından vizyona girmesi merakla beklenen bir film. Senaryoda Wes Anderson'ın yanında Roman Coppola imzasını da gördüğümüz film, seyircileri 1965 yılının yazına götürüyor. Hayali bir adada geçen film adını Suzy'nin evden, Sam'inse izci kampından kaçtıklarında yaşadıkları Gelgit Koyu'ndaki sığınıklarından alıyor. Nostaljik unsurları başarıyla kullanan Anderson, bu filmde de başarısını yineliyor.

Anderson filmografisine hakim olanların da düşünebileceği üzere Suzy'i *Tenenbaum Ailesi* (*The Royal Tenenbaums*, 2001) filminde izlediğimiz Margot'a, Sam'i de Çılgın Liseliler (*Rushmore*, 1998) filmindeki Max'e benzetmemiz mümkün. Suzy'nin tıpkı Margot gibi melankolik bir havası var. 12 yaşındaki bir çocukla karşılaştırınca Françoise Hardy dinlemesi bile şaşırtıcı bir ayrıntı. Ailesinin evlerinde 'How to Deal With a Very Troubled Child' isimli bir kitap bulundurmaları da Margot'ın gençliğine ışık tutuyor adeta. Sam de *Rushmore*'da izlediğimiz Max gibi otoriteye karşı geliyor. Suzy ve Sam karakterel benzerlikleriyle yetinmeyip fiziksel olarak da Margot ve Max'in birer kopyası gibiler. Hatta karakterler arası benzerliği hatırlatan ilk önce fiziksel özellikleri oluyor. Film ilerledikçe, onların psikolojik açıdan da yakınsayan yönlerini fark ediyoruz.

Yetim olan Sam'in bağlanabileceği tek insan Suzy'dir. Aile kavramından habersiz olan Sam hayata Suzy'e olan aşkı ve yaptığı resimlerle tutunuyor. Suzy ve Sam kaçtıklarında tüm ada onları bulmak için seferber oluyor. Ne var ki, bir kez bulduktan sonra tekrar kaçıyorlar.

Kaçışları esnasında Anderson'ın şiddete ve cinselliğe olan eleştirisini olayların gelişiminden yakalayabilmemiz mümkün. Sam'i aramaya başlayan izci çocukların giderken zor kullanacak mıyız diye sormaları, bununla da yetinmeyip yanlarına baltalar ve çivili sopalar almaları şiddetin bir göstergesi niteliğinde. Suzy'nin izci bir çocuğa sol makasıyla yaralaması ve izci çocukların da Snoopy isimli köpeğin ölümüne sebep olmaları da işin cabası. Anderson şiddeti açıktan açığa gösterse de bunu rahatsız edici boyuta vordürmüyor.

12 yaşındaki Sam ve Suzy'nin cinsellikleri de çok ince bir çizgide dolaşiyor. Yer yer masumiyeti, yer yer de erotik unsurları bünyesinde barındırıyor. Önce Suzy'e küpe yapıp onun kulaklarını delen Sam masumiyetin bir göstergesi niteliğinde. Denize girip çıktıktan sonra tedirgin bir şekilde cinsellekle tanışıyorlar fakat bu tanışma içinde pornografik öğeler barındırmıyor. Sam'in, Suzy'nin göğüslerine dokunurkenki hali şaşkın ve acemi. Masumiyetin bir manada yitirilişini çocuk olmalarından dolayı buna yükleyip es geçiyoruz tıpkı şiddet kullanmalarını da göz ardı ettiğimiz gibi.

Suzy'nin annesinin polis şefi Sharp'la yaşadığı ilişkiyle mutsuzluğu ve yalnızlığı aşmaya çabalarken, bu çaresizliğin yalnızca yetişkinlere has bir duygu olmadığının da cevabını Suzy ve Sam'in aşkı veriyor. Normal/anormal, doğru/yanlış, masumiyet/suçluluk gibi çatışmaların hepsini sorgulamaya başlıyoruz. Hatta aşkın niteliğini de sorgulayıp 12 yaşında aşk mı olur diye de sormamız mümkün hale geliyor.

Anderson'ın bu masalsı filmi bildiğimizi sandığımız kavramları bize yarattığı karakterlerle yabancı hale getiriyor. Bu kavramların anlamlarını düşünmeye tekrar başlarken daha evrensel bir amacı olduğunu görüyoruz. Film ne tam bir komedi ne de tam bir drama. Anderson'ın filmografisindeki diğer filmler gibi bu ikisini çok iyi bir biçimde harmanlayan bir film *Moonrise Kingdom*.

Ezgi Çoban